

Ваша Преосвештенства, часни оци, народе Божији, помаже Бог!

Ево мене недостојног да седим поред владика и да зборим поред владика. И немојте ми замерити што ћу ја говорити овоземним животом. Дошао сам синоћ и не могу да се чудом начудим и да се надивим љепоти коју виђех овде. Не знам да ли је лепша вечерња служба синоћ била. Не знам да ли је лепша ова кућа коју сте ви знојем и трудом вашим прво купили, па онда овако предивно уредили. Не знам да ли је лепша она порука која стоји тик када се улази у овај храм Божији, где стоји Марко Ефески и каже: „Бежите од паписта као што се бежи од змија.“ Не знам да ли су лепша лица ваша, која угледах синоћ и данас и у овом броју сабрани Срби у расејању и наша браћа из Словачке. Не знам, заиста, како је могуће да се све ово догађа?

Слушајући владика Артемија малочас, на Литургији и његову беседу побего сам са Литургије, срам ме било као онај што је, беше ли руски цар, кад му је онај јуродиви рекао био си на Врапчијем брду, где је он градио дворац. А одсуствовао је, физички је био на Литургији, али је мислима био... Знате, кад је владика беседио, уместо да будем ту, ја сам мало дао машти на вољу. Кад је владика говорио о оној двојници којима је Господ рекао да ће их учинити ловцима људи, ја угледах у лику владике Артемија ловца људи. Ја не знам шта се ово догађа? Ако одем у Америку огроман број људи. Ако одем у било коју нашу пустињу огроман број људи. Ево нас овде, у овом прелепом Гринбаху, и овде огроман број људи. Изгледа да, заиста, Господ није само ону двојицу апостола учинио ловцима људи. Изгледа ми да је и овог човека учино великим ловцем људи.

Исто тако када је владика говорио о српским светитељима и када је рекао да има много незнатих који се налазе данас у Небеској Србији и радују се крај престола Творца, а ја опет побегнем са Литургије и видим у тој колони српских светитеља многа знана и незнана лица наших светих отаца и замислите чуда видим тамо у тој колони, можете да замислите шта ми се учинило да сам видео? Изгрдиће ме владика Артемије, ако поменем његово име, па ћу зато то да заобиђем.

Слушао сам беседу једног бившег школског друга, односно бившег друга и сабрата нашег владике Артемија, коју је одржао крај живота Светог Јустина Ћелијског ове године. И по његовом добром, под знаком навода добром старом обичају, бацио се поново блатом из каљуге на нашег владика. Чуда се догађају. Пишу се многе књиге у којима се описује историја Српске Православне Цркве и замислите шта се догодило? Из тих књига које они пишу нестало је једно сјајно, једно златно име. Име владике Артемија. Све су они створили што је доле створено. А ја ћу сада да парафразирам, да парафразирам владикау Наума, који је на својој хиротонији изговорио беседу и укратко ћу да кажем ту импресију коју сам опет доживео из те његове беседе. Знате, када је владика Артемије као јеромонах напустио катедру и напустио студенте и отишао у црноречку пустињу, црноречка пустиња је била замукла, Црна Река је пресушила била и манастир је опустео био. Кад се овај наш ловац људи уселио у ту пустињу, гле чуда, она је оживела. И сви ови који покушавају да

сакрију град што на гори стоји, да сакрију постојање владике Артемија не могу се против бодила праћати. Десило се да је прошле године изашла књига, са благословом такозваног патријарха српског Иринеја. Десило се да је главни и одговорни уредник те књиге такозвани митрополит Амфилохије Радовић. Десило се да је у уређивачком одбору између осталих такозваних владика и владика, бивши владика Атанасије Јефтић. И замислите каква им се несрећа деси. Књига се зове „Извештај са распетог Косова“. Књига описује извештаје блаженопочившег нашег патријарха Павла, који је у то време био епископ рашко призренски. И замислите шта овим несрећним људима промакне? Промакну извештаји и уђу ти извештаји у ту књигу, у којима се каже.... Један од првих извештаја тадашњег епископа Павла гласи: „Авај , помогните косовске светиње су опустеле. Сем неколико болесних старица немамо никога.“ Следеће године долази извештај који каже: „ Косовске светиње су пусте. Изузетак је Црна Река у коју је дошао отац Артемије и он има чак довојицу, ја мислим, искушеника.“ Немојте ми веровати, али то ћемо тамо проверити лако. И сад иде следећа година, у којој се каже: „ Изузетак је Црна Река и сад их је већ седам – осам, који не само да се моле Богу, него и уче богословске школе, него обрађују, тамо и имање.“ И тако даље и тако редом. И сад долазим до беседе владике Наума. И владика Наум каже: „Та Црна Река која је била пресахла, сада је одједном нарасла. Нарасла је људским душама, почели су да пристижу искушеници, почели су да се рађају црнорисци и Река Црна се излила и поплавила целу рашко-призренску епархију.“ Владика Артемије је морао да се пресели из Црне Реке на трон епископа рашко призренског. И тамо је провео две деценије и то његово семе, које је он бацао, је до те мере нарасло да је епархија рашко призренска постала тесна за плодове који су почели да стасавају.

Милошћу Божијом, а не несрећном, браћо и сестре, десило се да су најбољег који постоји међу нама протерали из рашко-призренске епархије. И ће су га дотерали? Ево и овде , у Гринбах, међу вас, међу нас, да се радујемо, да се сабирамо. И шта се догађа? Догађа се, даклем, а ја , заиста, у овим лицима која гледам и која сам гледао јутрос на Литургији, синоћ на вечерњој служби, видим радост, видим Бога. То су пчеле које су дошле овде. А где пчеле иду? Пчеле иду тамо где мирише восак, пчеле иду тамо где мирише цвеће, пчеле иду тамо где има меда. А шта се с њима догађа? Окрећу им леђа. И ако ће после ове критске бруке да им окрену леђа. Ето, Бог нам је дао да у време у коме ми живимо имамо једног ловца људи који се зове владика Артемије. Његова духовна деца, стасавају. Ти плодови, рађају и као што видимо на сваком кораку из дана у дан све је више људи који су схватили да се у Српској Православној Цркви догодила издаја, да се догодила велеиздаја и да се догодила богоиздаја. Али ваша лица, ваша љубав, ваш труд су гаранција да од њиног посла нема ништа. Од њиног посла нема ништа. Ко се с народом судио парницу је сагубио. Хвала вам.